

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 38/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2008 prerokoval sťažnosť D. S., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 38/00 a rozsudkom zo 17. júna 2004 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 4/05 z 21. apríla 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2007 doručená sťažnosť D. S., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 3 T 38/00 a rozsudkom zo 17. júna 2004 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 4/05 z 21. apríla 2005.

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 38/00 zo 17. júna 2004 uznaná vinnou z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 4/05 z 21. apríla 2005 tak, že ho zamietol ako nedôvodné.

Sťažovateľka v podanej sťažnosti v podstate argumentuje tým, že okresný súd nevykonal v trestnom konaní *„dôkazy relevantné pre zistenie skutkového stavu“*, a podrobne uvádza okolnosti a dôkazy slúžiace na jej obhajobu.

V závere podanej sťažnosti sťažovateľka uvádza: *„Navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov moju sťažnosť prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 citovaného zákona a aby v konaní vo veci samej vyhovel mojej sťažnosti a aby rozhodol, že Okresný súd Bratislava II. porušil moje základné právo (slobodu).*

Od Ústavného súdu Slovenskej republiky požadujem primerané finančné zadostučinenie. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 38/00 zo 17. júna 2004, zistil, že v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je jeho právomoc vylúčená.

Z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa uplatňuje na princípe subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd poskytuje uvedenú ochranu iba vtedy, ak ju neposkytujú všeobecné súdy.

V danom prípade proti rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok - odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd, v právomoci ktorého bolo poskytnúť ochranu označenému základnému právu sťažovateľky, preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie

sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

V zmysle judikatúry ústavného súdu pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03, III. ÚS 340/07).

Aj keď zo sťažnosti nie je možné jednoznačne určiť deň oznámenia napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľke, z obsahu sťažnosti, ako aj jej príloh však vyplýva, že sťažovateľka podala podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona voči uzneseniu krajského súdu (z 21. apríla 2005, sp. zn. 2 To 4/05) 21. augusta 2007, teda minimálne v uvedenom časovom okamihu bola už náležite oboznámená s obsahom uvedeného uznesenia. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súde doručená 28. novembra 2007, pričom na poštovú prepravu bola podaná 24. novembra 2007. Z uvedeného je zrejmé, že dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti uplynula sťažovateľke ešte pred odoslaním tejto sťažnosti ústavnému súde.

Časť sťažnosti týkajúcu sa námietky porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 4/05 z 21. apríla 2005, preto posúdil ústavný súd ako oneskorene podanú.

Ústavný súd sa zaoberal aj tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 38/00, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 4/05 z 21. apríla 2005.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh musí obsahovať (...) akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. US 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 55/02) ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Ak v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu podaná, nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

Odhliadnuc od predchádzajúcich záverov ústavný súd v tejto súvislosti zistil, že sťažnosť v podobe, v akej ju formuluje sťažovateľka, je nejednoznačná a neurčitá tak z hľadiska označenia základných práv porušenie, ktorých sťažovateľka namieta, ako aj z hľadiska označenia rozhodnutí, resp. zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu uvedených práv, pričom porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ktorého namietanie sa dá iba odvodiť zo záhlavia sťažnosti označeného ako „Vec“) sťažovateľka namieta v čase po právoplatnom skončení napadnutého konania na okresnom súde aj krajskom súde a bez akéhokoľvek odôvodnenia.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vyznačujúcu sa týmito nedostatkami by bolo možné odmietnuť aj z dôvodov nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, resp. v prípade namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2008